

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky V právnej veci žalobcu **R. Š.**, bývajúceho V D., zastúpeného JUDr. T. P., advokátom V B., proti žalovanej **U.**, so sídlom V B., zastúpenej JUDr. R. H., advokátom V B., **o zaplataenie 18 792,87 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 Ct 14/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu V Bratislave zo 14. januára 2013 sp. zn. 6 Co 422/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania V sume 433,62 € do rúk jej právneho zástupcu JUDr. R. H. do troch dní.

O d ô V o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 11. marca 2005 č. k. 12 Ct 14/2002-89 (prvým V poradí) uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 566 154,10 Sk (18 792,87 €) so 17,6 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 273 179,60 Sk od 11.7.1999 do zaplataenia, zo sumy 251 160 Sk od 11.2.2000 do zaplataenia, zo sumy 41 814,50 Sk od 11.8.2000 do zaplataenia, nahradiť mu trovy konania 102 599 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Uviedol, že žalobca mal so žalovanou, resp. jej právnou predchodkyňou, uzavretú popri pracovnej zmluve aj dohodu o pracovnej činnosti poisťovacieho agenta V zmysle § 237 Zákonníka práce účinného do 1. apríla 2002. Na základe tejto dohody žalobca sprostredkoval pre žalovanú poisťnú zmluvu č. X. s K., preto má nárok na províziu. Keďže sa žalovaná dostala do omeškania, súd priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške, v prevyšujúcej časti ohľadne úrokov z omeškania žalobu zamietol.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 16. októbra 2008 sp. zn. 3 Co 185/2005 (prvým v poradí) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, t. j. v časti, v ktorej žalobe vyhovel, zmenil tak, že žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 94 143 Sk do 3 dní. Uviedol, že súd prvého stupňa použil na zistený skutkový stav správny právny predpis, vyvodil však nesprávny právny záver. Podľa názoru krajského súdu z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca v komplexe úprav povinností predpoklad vzniku nároku na výplatu odmeny (provízie) nespĺnil, pretože len samotné „dovedenie“ klienta nemožno považovať za sprostredkovanie poistenia v zmysle uzavretej dohody. Pokiaľ súd prvého stupňa svoj právny záver o dôvodnosti vzniku nároku vyvodil len od tej skutočnosti, že doviedol klienta, čo považoval za sprostredkovanie, jeho záver nie je správny o to viac, že nárok na vyplatenie odmeny (provízie) mu nemohol vzniknúť, pretože v danej veci v osobe K. nešlo o subjekt, s ktorým by bol žalobca oprávnený vykonávať predmet dohody.

Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený rozsudok odvolacieho súdu uznesením z 28. októbra 2010 sp. zn. 2 Cdo 329/2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Z obsahu zápisníc o pojednávaní pred odvolacím súdom vyplynulo, že krajský súd nevykonal vo veci ďalšie dokazovanie, ani nezopakoval zákonným spôsobom dôkazy vykonané súdom prvého stupňa výsluchom svedkov M. G., A. K. (vypočul len žalobcu a vyjadrili sa aj právni zástupcovia účastníkov). V tejto súvislosti mal dovolací súd za to, že odvolací súd si nezadovážil rovnocenný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov, a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúchalo v danom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p.

Následne Krajský súd v Bratislave uznesením zo 14. novembra 2011 sp. zn. 3 Co 4/2011 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že žalobcovi by v zmysle čl. III. v spojení s čl. IV dohody o pracovnej činnosti poisťovacieho agenta z 1.3.1999 vznikol nárok na vyplatenie provízie iba v prípade splnenia týchto podmienok : 1/ došlo k uzavretiu poisťnej zmluvy s treťou osobou, 2/ táto

tretia osoba zaplatila poistné, 3/ zamestnanec doručil podpísaný návrh poistnej zmluvy do sídla právnej predchodkyne žalovanej do 5 dní od podpísania návrhu zmluvy zákazníkom, 4/ potvrdenie správneho vyplnenia poistnej zmluvy právnou predchodkyňou žalovanej. Súd prvého stupňa dôsledne nezisťoval, či žalobcovi vznikol nárok na províziu, najmä nezisťoval, či žalobca doručil podpísaný návrh poistnej zmluvy uzavretej s K. právnej predchodkyňou žalovanej do 5 dní od podpísania zmluvy a či právna predchodkyňa žalovanej potvrdila správne vyplnenie poistnej zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu v konaní nebolo preukázané, že by žalobca sám ako poisťovací agent na základe dohody o pracovnej činnosti vykonal všetky činnosti súvisiace s uzavretím poistnej zmluvy s K. vrátane vypracovania návrhu poistnej zmluvy. Odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bolo žalobe vyhovené a v časti trov konania a v tomto rozsahu vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 13. júna 2012 č. k. 12 Ct 14/2002-249 (druhým V poradí) žalobu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej k rukám JUDr. R. H. trovy konania vo výške 5 645,63 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca pracoval u právnej predchodkyne žalovanej (X. poisťovňa) od 1.5.1998 do 31.3.2001 ako odborný referent v oblasti poistenia poľnohospodárstva, kde išlo o poistenie zvierat, plodín a majetku. Súčasne na základe dohody o pracovnej činnosti poisťovacieho agenta z 1.3.1999 vykonával pre právnu predchodkyňu žalovanej činnosť poisťovacieho agenta. V dohode o pracovnej činnosti bolo dojednané, že žalobca bude vykonávať poradenskú činnosť, sprostredkovanie a činnosť smerujúcu k uzatváraniu poistných zmlúv pre podnikajúce fyzické osoby v oblastiach, na ktoré bola osoba vyškolená. V zmysle čl. III. tejto dohody mal žalobca nárok na odmenu vo forme provízie v prípade, ak došlo k uzavretiu poistnej zmluvy s treťou osobou a táto uhradila stanovenú výšku poistného s tým, že nárok na províziu vzniká len zo skutočne zaplateného poistného, ktoré bolo pripísané na účet poisťovne. Podmienky poskytovania provízií upravoval Sadzobník provízií pre poisťovacích agentov. Podľa tohto sadzobníka výška provízie pri poistení majetku zo zmluvy s dĺžkou trvania 5 rokov a viac predstavuje 40 % z ročného prijatého poistného. Právna predchodkyňa žalovanej uzavrela dňa 31.5.1999 s K. poistnú zmluvu č. X.. Predmetom tejto zmluvy bolo poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú súkromným veterinárnym lekárom pri vykonávaní veterinárnej činnosti. Začiatok poistenia bol dohodnutý 15.6.1999 a koniec 30.6.2004. Poistné bolo dohodnuté vo výške 1 255 800 Sk. Dňa 31.5.1999 uzavrela právna predchodkyňa žalovanej s K. aj zmluvu

o reklame. Jej predmetom bolo uverejnenie farebnej reklamy právnej predchodkyne žalovanej na celej ploche zadnej strany obalu pripravovanej knihy „Vademecum veterinárneho lekára“ alebo v inej podobnej publikácii, ktorú K. vydá v priebehu rokov 1999-2000. Právna predchodkyňa žalovanej sa zaviazala poskytnúť K. odplatu vo výške 483 000 Sk za obdobie od 15.6.1999 do 30.6.2000. Svedok M. G., ktorý bol predsedom komory v rokoch 1992 až 2000, vypovedal, že K. bola pôvodne poistená v poisťovni Otčina, a.s. Vo februári – marci 1999 sa náhodne stretol so žalobcom, ktorý mu navrhol prestup K. do právnej predchodkyne žalovanej. Ďalších rokovaní o poistnej zmluve sa zúčastňoval A. K., ktorý mal v komore na starosti poistné udalosti. Svedok K. vypovedal, že skôr ako ho oslovil žalobca, sa stretol s prezidentom komory G. Následne sa stretli všetci traja, rokovali o uzavretí poistnej zmluvy a pripravili rámcovú zmluvu. Na jej príprave sa podieľali aj iní zamestnanci právnej predchodkyne žalovanej. Súd prvého stupňa na základe vyššie uvedeného vyslovil záver, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na právny názor odvolacieho súdu, ktorý odvolací súd vyslovil v zrušujúcom uznesení zo 14. novembra 2011 č.k. 3 Co 4/2011-192. Vznik nároku na províziu vyžaduje splnenie 4 podmienok. Keďže žalobca nesplnil podmienky uvedené pod bodmi 3/ a 4/, nárok na vyplatenie provízie mu nevznikol. Z výpovede svedkyne J. K. – vedúcej oddelenia správy obchodu žalovanej vyplynulo, že poistná zmluva uzavretá s komorou bola špeciálnou zmluvou, do ktorej zasahovali členovia predstavenstva právnej predchodkyne žalovanej, ktorí mohli rozhodnúť o nepriznaní provízie, čo aj urobili. Sám žalobca potvrdil, že podpísania predmetnej poistnej zmluvy s komorou sa nezúčastnil. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. podľa zásady úspešnosti.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. januára 2013 sp. zn. 6 Co 422/2012 (druhým V poradí) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej k rukám JUDr. R. H. trovy odvolacieho konania v sume 433,40 € do 3 dní. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že síce sa žalobca zaslúžil o získanie K. ako klienta právnej zástupkyne žalovanej, žiadne ďalšie kroky však v súvislosti s touto poistnou zmluvou nevykonal, najmä nepodpísal návrh poistnej zmluvy s uvedením svojho produkčného čísla a teda ani správnosť vyplnenia poistnej zmluvy právna predchodkyňa žalovanej nemohla potvrdiť. Sám žalobca uviedol, že poistnú zmluvu vypracovali zamestnanci ústredia právnej predchodkyne žalovanej. Z výpovede svedkyne J. K. vyplynulo, že išlo o dôležitú poistnú zmluvu a jej uzatvárania sa aktívne zúčastňovali aj členovia predstavenstva právnej predchodkyne žalovanej. Odvolací súd ďalej uviedol, že

žalobca svoj nárok na vyplatenie provízie vyvodzoval iba z toho, že klienta – K. „priniesol“ právnej predchodkyňi žalovanej. Žalobcovi však iba na tomto základe nárok na províziu nevznikol, čo je zrejmé z čl. III. V spojení s čl. IV bodu 2 dohody o pracovnej činnosti poisťovacieho agenta z 1.3.1999. V súvislosti so zrušujúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.10.2010 sp. zn. 2 Cdo 329/2009 odvolací súd uviedol, že najvyšší súd týmto uznesením zrušil prvý rozsudok odvolacieho súdu zo 16.10.2008 sp. zn. 3 Co 185/2005 výlučne z dôvodu, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci zopakoval alebo doplnil dokazovanie. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a priznal ich náhradu úspešnej žalovanej.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal s poukazom na § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie žalobca, ktorý ho navrhol zmeniť a vyhovieť návrhu, alternatívne aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie. Mal za to, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní nerešpektoval právny názor vyslovený dovolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení z 28.10.2010 sp. zn. 2 Cdo 329/2009 a to i napriek tomu, že právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní je záväzný (§ 243d O.s.p.). Ďalej uviedol, že všetky právne úkony by mali byť podľa § 39 Občianskeho zákonníka uzatvárané a tým aj vykladané v súlade so zákonom, ale aj s dobrými mravmi. Poznamenal, že pre daný prípad boli formálne podmienky nesplniteľné, nereálne a ako také by mohli byť v tomto prípade oddelené ako neuplatniteľné.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len)

právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmavať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie podľa § 238

ods. 1 O.s.p. preto nie je prípustné. Nejedná sa ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Dovolanie preto ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. Dovolateľ prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia vyvodzoval z toho, že odvolací súd sa odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý v tejto veci vyslovil vo svojom rozhodnutí z 28. októbra 2010 sp. zn. 2 Cdo 329/2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie ani tejto podmienky prípustnosti dovolania namietanú dovolateľom, pretože sa nejedná ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky v namietanom rozhodnutí, vydanom v dovolacom konaní na základe dovolania žalobcu konštatoval, že odvolací súd pre odlišný skutkový záver o dôvodnosti návrhu na zaplatenie provízie nezopakoval dokazovanie (vyplývajúce zo zápisnice z pojednávania zo 16. októbra 2008 pred krajským súdom) výsluchom svedkov M. G., A. K. (vypočul len žalobcu a vyjadrili sa aj právni zástupcovia účastníkov) ako aj ďalšími listinnými dôkazmi a napriek tomu konštatoval, že k sprostredkovaniu nedošlo, resp. že nárok žalobcu nie je dôvodný. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd poznamenal, že odvolací súd si nežadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto označil jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ za predčasné.

So zreteľom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešná účastníčka v dovolacom konaní podala návrh na uloženie povinnosti nahradiť jej trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalovanej vypracovaním vyjadrenia z 28. marca 2013 k dovolaniu žalobcu [§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vychádzajúc zo základu 18 792,87 €, kde jeden úkon právnej služby určil činí 353,54 €, k tomu režijný paušál 7,81 € a DPH 20 %, predstavuje spolu sumu 433,62 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2014

JUDr. Viera Petriková, V .r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová